

Ето от тогава дядо Господ благословил овчарят, а овците взели да пладнуват в горещините, а говедата да шржклеят.

II

Друг път дядо Господ се престорил пак на старец и искал да опита дали овчарчето помни доброто. Поминал край овчарчето и му рекъл:

— Добро утро, синко!

— Дал ти Бог добро, дядо! — отвърнало овчарчето.

— Имаш ли малко вода да ми дадеш да се напия?

— Нямам дядо. Почакай да ида да ти донеса. Ала изворът е далеко, пак днес ми е ред да гостя вълка.

До това време овчарите не могли да пждят вълка, а били се уговорили по ред да му дават по едно агне на ден, и то, което си избере вълка. Дядо Господ рекъл на овчарчето.

— Добре, синко, кажи ми, кое агне да му дам, пак ти иди за вода.

Овчарчето му показало едно най-хубаво и най-тлъсто агне и отишло за вода. Вълка дошъл да си вземе агнето, а дядо Господ не му дал най-хубавото агне, а му посочил едно криво, слабо, оскубано. Вълка се разсърдил и се втурнал да си улови сам най-хубавото агне. Дядо Господ го ударил с тоягата си и чукнал два камъни с нея. Камъните станали две кучета, едното мъжко, а другото женско, и Господ ги насжскал по вълка. Кучетата се спуснали по него, той се уплашил, избягал и не взел нищо. Кога си дошло овчарчето и донесло вода, дядо Господ му казал:

— Ето, синко, от сега нататък да не давате нищо на вълка, ами да викате по него и да го гоните с кучетата.

